

ZÁHONYI VASUTAS

VI. évfolyam, 10. szám

2016. augusztus 08.

Kalandozzunk? Kalandozzunk!

Mert a magyar már csak ilyen, kalandra vágyik feszt. Lehet, hogy őseink már a népvándorlásba is csupán némi kaland kedvéért kapcsolódtak be. És ha már megjött a kedvük, addig-addig vándoroltak, míg csak tehették, akkor aztán hont foglaltak, ha jól tudjuk. Közben hol gyarapodtak, hol meg fogyatkoztak, ezt már megint nem tudni pontosan, de töretlen maradt a kalandvágy és a lelkesedés – amely mibenlétének az addig itt élők volnának a megmondhatóí. No, meg azok ott, az Óperencián is túl, akiket évtizedekig szorgalmasan látogattak őseink. De jártak Délen is jócskán, bár azt nem mondhatnánk, hogy oly mindegy volt merre induljanak, hiszen valamiért Északra kevésbé vágyakoztak.

Azóta is szeretjük a kalandokat, ki így, ki úgy, akár veszélyeket is vállalva. Tesszük ezt szóban, dalban, sőt, néha írásban is. Aztán várjuk a hatást, netán ellenhatást, a lényeg, hogy legyen miért, avagy kiért izgulni. Előfordul időnként az is, hogy önmagunkért remeg a térdünk, olyankor visszafogjuk

a lovakat, aztán, ha elmúlt a vész, vagy kiderül, nem is volt, újra kezdjük. Vagy folytatjuk, legyen szó főemberekről, netán magunkfajta halandókról – vér csak nem válik vízzé!

Ami manapság sem teljesen veszélytelen, még akkor sem, ha csak szóban kalandozunk, mert nem mindig, és nem mindenki számára egyformán cseng a hangunk. Ráadásul nagyon nehéz kiszámolni, miképp visszhangzanak szavaink a jövő héten. Akár Tihanynál, akár Záhonynál, vagy éppen a székesfővárosunkban köszörültük a torkunkat. Mert hiába, hogy a szó elszáll, de valahogy mégis megmarad, igaz, ahányan hallották, annyi szólamban. Még jó, hogy a vita lehetősége szóban korlátlan, légyen bármennyi hamis tanúnk arra, hogy milyen okosak voltunk. Anno, Lél (alias Lehel) kürtjét is másként hallották Nyitra környékén, mint az Enns folyón túl.

A legérdekesebb, amikor dalban huncutkodunk, kedvünk szerint, bármilyen szólamban. Ilyenkor a kánon is megengedett, és többnyire büntetlenül szabad belekontárkodni. Ha jól megy, akár meg is ünnepelnek érte, ám ha kissé fals lett a dallam, akkor sincs baj,

legfeljebb még egy sör, vagy stapedli, és minden jóvá lesz. Igaz, korántsem biztos, hogy mindenki egy nótát fuj majd velünk, és arra sincs garancia, hogy táncra perdül a hallgatóság. De garantáltan jól elférünk majd mindenütt, legyünk akár ilyenek, akár olyanok.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Az írás már komolyabb macera, mert a szó talán elszáll, mondjuk az első szikláig, de betűk nagyrészt már megmaradnak, hol sziklán, hol papíron, újabban sokszor az internet bugyaiban. És baromi nehéz letagadni, ha mellészóltunk, vagy beletrafáltunk valamibe, különösen, ha személyeset kanyarítottunk. Mert érzékenyek vagyunk, főleg, ha rajtunk edzette valaki a billentyűzetét, ezért nehéz úgy írni, hogy ne fájjon nagyon az igazság. Kicsit biztosan fog, mint eleinknek, mikor rájöttek, hogy már nem sokáig gondolhatnak kalandjaik zsoldjára.

Akik egyébként szintén nagyon szerettek danolászni, de az írást szerencséjükre megúszták. Így viszont nem sok hiteles tudásunk van róluk azon túl, hogy a tettek mezején igen bátrak voltak, egészen Augsburgig. Illetve bátorság ott is volt, ám hadiszerencse már kevésbé, így aztán kénytelenek voltak lelassulni. Ottó német uralkodó katonái 955-ben, épp augusztus elején nagy buktát mértek a kalandozóinkra, a vezéreket, élükön Bulcsút Regensburgban felakasztották. Mások szerint karóba húzták őket, ami nem valószínű, mert arra felé már nem volt olyan nagy divat az, ami nálunk még évszázadokig fénykorát élte.

Ami, persze, korántsem akadályozta később sem a magyart, hogy szóban, dalban, írásban, netán tettekben is kalandozzon. Másképp, másokkal és másként, de sosem voltunk restek némi izgalmat vinni még a mindennapokba is, hát még az ünnepeinkbe. Szóval tettekre, tehát kalandra fel, aztán sikerül, ahogy sikerül, mint a kovászos uborka, így nyáridőben. Némi óvatossággal, mert a tetteket visszacsinálni már nemigen lehet, csakúgy, mint amikor a kovászosban sok a kapor, vagy só. A lényeg most is az, mint régen: tanuljunk a kalandjainkból, akkor legközelebb többre jutunk. És ha lehet, párosával!

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

AZ EJTŐERNYŐSÖK ELŐSZÖR UGRANAK

A tiszt mindegyiket kilöki az ajtón, ha nem akar ugrani. Az egyik sokkal jobban tiltakozik, mint a többi. A tiszt, ha sokkal nehezebben is, de kilöki őt is, majd mély lélegzetet véve körülnéz. Hát látja, hogy a maradék fetreng a röhögéstől.

- Mi olyan vicces azon, hogy kilöktem ezt a gyávát? – kérdezi peckesen.
- Ő volt a pilóta...

MEGSZÜNTETJÜK

- Ma hogy vagyunk, Szabó bácsi? – kérdezi az orvos a betegét.
- Kitűnően, minden panaszom elmúlt, nem fáj semmim. Csak egy problémám van, egy kicsit nehéz a légzésem.
- Semmi gond, Szabó bácsi, mindjárt azt is megszüntetjük...

LOUVRE

- Ebbe ne üljön bele – szól rá a párizsi teremőr a betévedt hajléktalanra – ez Napóleon széke!
- Jó, ha jön, majd felállok.

Balogh Attila